

BEROEPSBELANGEN.

ALWEDER HET ONDERWIJS DAT DEN LEERLING ONDERMIJNT. — Dr. F. JOELSON verhaalt in de *Berl. Aerzte-Corresp.* van een vroegeren ziekenfondspatiënt, later particulier patiënt van hem, wien het heel voordeelig gaat, en dien hij op straat ontmoette. „Hoe gaat het u?” — „„Slecht, ik heb een ontsteking van het middenoor””. — „Zijt gij mij dus ontrouw geworden?” — „„Ik ben toch niet meer in het ziekenfonds””. — „Waar wordt gij behandeld?” — „„In de Charité; ik wordt met de Sollux-lamp bestraald””. De man had een quitantie bij zich: 4 mark voor elke bestraling. Van dringend noodige hulp was geen sprake. Vele onderwijs-poliklinieken houden geen rekening met de aller-eerste stoffelijke en zedelijke belangen der practizeerende artsen. De belangen van het onderwijs gaan voor. Maar waartoe dan de aanstaande artsen onderwezen in dingen, die de leeraren hen later toch niet waardig keuren te verrichten? Waartoe in het geheel menschen tot arts opgeleid, als de opleiders het hun plicht achten, het bestaan hunner leerlingen later te ondermijnen?

EEN ONGEWENSCHTE VORM VAN RECLAME. — Dezelfde arts wijst op een misbruik, dat te Berlijn in zwang komt: op de naamborden van artsen wordt aan den titel toegevoegd „assistent der..... kliniek”. Waarom, vraagt hij, zullen dan ook niet de oud-assistenten hun oud-assistentenschap aan de voorbijgangers bekend maken? Dat wordt een goed vooruitzicht voor de noodlijdende naambordenschilders. De leiders der klinieken moesten hierbij een stokje steken.

HET RECHTSGEDING OTTO-OTTO. — De befaamde professor heeft dan voor den kantonrechter te Rotterdam terecht gestaan, zooals dat heet, maar hij was er niet bij. Er werd f 100.— boete tegen hem geëischt wegens onbevoegde uitoefening der geneeskunst. Als de uitspraak (8 September) met den eisch overeenkomt, zal weer eens blijken, dat bevoegde uitoefening der geneeskunst met heel wat meer kosten gepaard gaat dan onbevoegde uitoefening. De kwakzalver brengt zijn buit naar zijn vaderland en betaalt geen belasting, alleen — als de rechter heel gestreng is — een kleine boete.

De advocaat, mr. P. H. LAMMERS, ontkende, dat OTTO-OTTO eenige handeling had verricht, die was terug te voeren op het herstellen van kranke lichaamsdeelen. Hij had alleen gewezen op de mogelijkheid van genezing. Van geneeskundige behandeling was geen sprake, er is ook geen raad gegeven. Maar ook als het Openbaar Ministerie deze uitlegging van OTTO's handelingen niet deelt, is er alleen sprake van bijstand op advies van geneeskundigen, gelijk in de verklaring van één der dek-dokters blijkt (deze uitdrukking is natuurlijk niet door den advocaat gebezigd; zij zou aan de waarde oer verklaring grootelijks afbreuk hebben gedaan).

Zeker, OTTO-OTTO heeft velen de hand gereikt, doch dit was alleen om aan hulpe-loozen assistentie te verlenen. Het streven van OTTO-OTTO was, de oorzaak van het lijden op te sporen in het *onderbewustzijn* van den patiënt. Hij gaf geen adviezen, doch hij verklaarde slechts, dat men loopen, zien of spreken kan. Zelfs heeft hij meer dan eenmaal nadrukkelijk gezegd, dat hij slechts afdoende zou kunnen helpen, als de gegadigden eenigen tijd door hem werden behandeld, hetzij te Blankenburg, hetzij in den Haag (sic!).

Zooals gezegd — gaat de verdediger voort — steunden de „experimenten” op aanwijzing van geneeskundigen, zooals zooveel in de praktijk plaats heeft (massage, verbinden door verplegers enz.). Wel waren de geneeskundigen — n.l. de geleerden, die met ongeëvenaarde snelheid wisten uit te maken of iemand organisch in orde was, en in dit geval de aanwijzing hadden gegeven — niet bij de behandeling aanwezig, maar dat gebeurt zoo dikwijls. Om dit alles werd ontslag van rechtsvervolg, subsidiair vrijspraak gevraagd.